

MOEDERWEELEDE.

Der schönste Nam' im Erdenrund,
Das schönste Wort in Menschenmund
Ist Mutter.

CARMEN SYLVA.

Moederweelde . . . Een moeder, neerblikkend
op haar eersteling, die ze met teedere zorg
in de armen houdt!

De grootste schat van de dingen dezer aarde.

Vervulling van den zoetsten wensch, de liefelijkste hoop.

Verhooring van het innigst smeekgebed.

Slechts de moeder, die in haar kind een gave Gods
ziet, is in de gepaste stemming. Want alle goede gave en
alle volmaakte gift is van boven, van den Vader der
Lichten afkomende; en dan toch wel het allermeest de
goede, de groote gave van het *kind*.

Wellicht is er lang gebeden en lang gewacht; wellicht
scheen het, dat Goddelijke wijsheid den kinderzegen ont-
houden zou, en tóch — deze zegen des Heeren kwam in
het huis en maakte dit tot een vreugdetempel, waarin het
Eere zij God opklom ten hemel als het dankoffer van
twee overgelukkige menschen.

Moederweelde . . . Zóó droeg een Hanna haar Samuël,
den van God gebedene; zóó zag een Elizabeth op haar
Johannes, het Godsgeschenk; zóó blikte Maria neder op
haar reine, lieve kind — den Zoon des menschen, tevens
den Zoon van God.

Vreugde is dubbele vreugde, als zij met dankbaarheid
gepaard gaat; als niet de mensch, maar God de eere ont-
vangt; als in ootmoed wordt erkend, dat het Gods ont-
ferming was, die zegende en blijdschap gaf. Dan ziet de
jonge moeder in haar lieve kindeke een teeken van des
Heeren gunst, en dat maakt haar rijk, onuitsprekelijk rijk.
Dat doet haar zingen van de wegen des Heeren, die voor
haar goedheid en barmhartigheid zijn. Dat doet haar
fluisteren telkens weer: Loof den Heere, mijne ziel, en al
wat binnen in mij is, Zijnen heiligen Naam!

Wonderlijke, trouwe zorge Gods!

Aan den drempel van het leven zijn we zoo hulpbe-
hoevend, zoo teeder, zoo zwak.

En dáár is het dan de moederliefde, die ons vindt, die
ons omringt en koestert. En zij waakt over ons, zoover
menschentrouw bewaken en behoeden kan.

En ontelbare malen rust een zachte, veelzeggende blik
van moeder op het kleine wicht met het blanke kopje en
de rozige vuistjes. En heel, heel voorzichtig is moeder
met haar grooten, grooten schat; en als straks de oogjes
opengaan, en het kleintje wakker wordt, komen de zoetste
woordjes als vanzelf over de lippen van de gelukkigste
vrouw der wereld.

Veilig — in moederarmen; rustig — aan moeders borst;
warm gekust — door moederliefde . . . .

Gelukkig kind, rijk gezegend, eer ge nog weet, (dat ge
bestaat!

Wat u in de toekomst boven 't hoofd hangt, is uw
moeder niet bekend. Zondig en onrein komen onze kinder-
kens ter wereld, en daarom moeten ze ook deelen in de
ellende, die door de zonde op aarde gekomen is. Daarom
moet het einde van dit jonge leven wezen een ondergaan
in den dood. Maar Jezus' werk doet uit dien dood de
onverderfelijke rijzen, en Hij, die kinderen in Zijn
armen nam, wil het einde doen wezen het begin van on-
gestoorden vrede en veiligheid.

Veiliger dan in moeders armen, rustiger, beter verzorgd,
zijn de lammeren, die door den Goeden Herder worden
bewaard en geleid.

Moederweelde . . . . Wie denkt niet aan onze geliefde
Koningin? Wie dacht niet aanstonds aan Haar, zoodra
het oog viel op Pier Panders schoone symbolieke voor-
stelling: *De vervulling?*

Dat we hier Haar naam nog niet noemden, was waarlijk
niet, omdat we bij het schrijven dezer schets niet steeds
aan Haar en Haar kind dachten.

Maar we wilden opzettelijk nu de aandacht vestigen op
de Moeder. Met zoo vele Nederlandsche vrouwen weet onze
geëerbiedigde Vorstin thans van *moederweelde* te spreken.

En over enkele dagen viert onze Koningin Haar verjaardag
voor het eerst *als Moeder*. Op dezen 31sten Augustus
denkt ieder Nederlander aan den 30sten April. Aan dien
heerlijken Vrijdag, toen God onze Koningin, het Konink-
lijke Huis, ons Nederlandsche volk een teeken stelde van
Zijn gunst.

Heil U, Koninklijke Moeder, op den feestdag, die komt!

Uw volk jubelt opnieuw zijn „Oranje boven!”

En duizenden knielen neder om God te danken voor
de U geschonken moederweelde, om Hem te bidden om
Zijn dierbaren zegen over U en Uw Gemaal, over Uw
Kindje ook. Prinses Juliana is en blijft een Kind des
gebeds; een kind der dankzegging óók.

Moederweelde . . . God gaf ze ook in het paleis onzer
Koningin. En ook dáár rijst het danklied uit de harten,
en klimt de lofzang naar boven voor de weldadigheid des
Heeren. Ook voor de toekomst van dit beminde Konings-
kind hangt de sluier, dien een menschenhand niet vermag
weg te schuiven. Doch dit weten wij: als de Goede
Herder dit schaapje draagt in Zijn armen, zal het wél
zijn. Dan is de vrede en de veiligheid verzekerd tot in
eeuwigheid.

Moederweelde . . . Is niet het kind, de eerstgeborene,
de vervulling van den hoogsten wensch der vrouw?
Want liefelijker dan 't jubelend bruidsgeluk is de stille,
reine moedervreugde; grooter, heerlijker dan alle schatten
is de schat van het moeder-zijn; rijker, véél rijker dan de
vorstenkroon is de kroon van het moedergeluk!

A. L. VAN HULZEN.

